

SVEALAND

ÄVENTYRSVECKAN

Klassen är på äventyrsvecka i Värmland och alla ska få lära sig att paddla kanot i en fors. Philip och bokens huvudperson hamnar i samma kanot. Forsränningen kan börja!

Efter lunch är det redan dags för ett av veckans största äventyr: forsränningen. Den grönvita bussen kommer tillbaka och kör oss ett par mil bort. Om jag trodde att någonting ändrat sig så hade jag fel. Självklart sitter ingen bredvid mig. Självklart pratar ingen med mig. Under ett svindlande ögonblick funderar jag faktiskt på att sätta mig bredvid Emelie eller Amira, bara slå mig ned bredvid någon av dem, som om jag hade rätt till det. Som om det vore den naturligaste sak i världen. Men jag orkar inte. Jag vill inte se besvikelsen i deras ansikten.

Bussfärden är inte särskilt lång, efter mindre än en timme kommer vi till ett brusande vattendrag. Det är ganska brett och strömt, men det ser inte avskräckande farligt ut. De sex ledarna förklarar och förklarar, hur man styr, vad man ska se upp för, hur flytvästarna ska knäppas. De talar om att vattenflödet är ovanligt högt just nu efter den snörika vintern, och att vi därför måste vara extra försiktiga. Jag tror att de säger det bara för att få det att låta mer spännande, för sedan säger de:

”Men räkna inte med att det ser ut som i en äventyrsfilm – det finns inga stenar eller klippor som sticker upp ur vattnet, och inte ett enda litet vattenfall.”

Klassen fördelas på tre gummibåtar, och vi får alla var sin paddel. Naturligtvis får jag Philip framför mig, och han vänder sig om och ler sött mot mig, lägger huvudet på sned. Så där överdrivet sött att man vet att han menar det som en elakhet.

Anders som befinner sig i båten bakom vår, reser sig upp och

ropar på Philip:

”Kolla! Philip, kolla!” och så öppnar han snäpplåsen av plast, drar ned dragkedjan, och låter sin flytväst hänga löst, medan han sjunger och dansar, med paddeln som mikrofon. Han rullar med höfterna som om han vore med i en musikvideo på MTV. En av forsränningsledarna i hans båt rycker tag i honom och skäller ut honom. Hon ser honom stadigt i ögonen och pratar återigen om säkerheten och får honom att knäppa flytvästen igen. Jag kan se ända hit att utskällningen fått honom att rodna, ändå vinkar han och flinar åt Philip igen, leker med dragkedjan, drar den upp och ned, upp och ned, för att visa att han minsann inte bryr sig om vad de där töntiga ledarna säger. Jag struntar i Anders och vänder mig framåt igen.

De ledare som sitter längst fram i varje båt visar ännu en gång hur man ska hålla paddeln, och hur man ska sätta ned den i vattnet i olika vinklar för att styra båten dit man vill ha den. Vi har redan övat alltsammans på land, men nu får vi prova det i vattnet också, innan de lossar förtöjningarna.

Så bär det plötsligt av. Strömmen tar tag i båten, och vi behöver inte paddla någonting för att komma framåt. Det enda vi använder paddlarna till är att styra. Till en början behöver vi inte styra särskilt mycket heller, det är bara att hålla båten något snär i mitten av vattendraget. Ska jag vara ärlig tror jag att det är ledarna som gör det mesta av det jobbet, även om vi andra anstränger oss frenetiskt och verkligen försöker sätta ned paddlarna i vattnet i precis de vinklar vi just lärt oss. Jag hör att flera blir alldeles andfådda av arbetet, och det känns i armarna att jag nog kommer att ha träningsvärk i morgon. Ändå tror jag inte att det är vi som ser till att vi kommer rätt, för det ledarna gör ser så enormt mycket mer proffsigt ut. Med en fantastisk precision sätter de ned sina paddlar, som dessutom är större än våra, exakt där det behövs, utan att de ens verkar behöva tänka efter först.

Jag kastar en blick på Linus, som sitter till vänster om mig, vid båtens andra kant. Man kan riktigt se hur han tänker innan

han sätter ned paddeln. Han tittar fundersamt på det virvlande vattnet och måttar som om paddlandet vore en spännande gåta som han skulle lösa. Antagligen gör han avancerade matematiska beräkningar på vilka vinklar han ska använda när han låter paddeln träffa vattenytan.

Så blir strömmen starkare, vi sugts med framåt och farten ökar. Båten kränger lite grann fram och tillbaka. Linus ser ännu gladare ut, medan Vanja bakom honom stirrar dödsförskräckt rakt fram, och försöker hålla i sig i kanten utan att sluta paddla. Det går inte särskilt bra, och till slut struntar hon i att försöka låtsas som om hon inte är rädd, lägger ifrån sig paddeln, och håller i sig allt vad hon kan. Det har stänkt upp vatten i hennes ansikte, och sminket som hon målade på så omsorgsfullt i morse bildar svarta fläckar och ränder kring hennes ögon. Det är antagligen den där mascaran som man skulle få så fantastiska ögonfransar av.

De två ledarna som hör till vår grupp kastar en blick på varandra, tvärs över våra huvuden. En liten, liten rynka syns mellan ögonbrynen på honom som sitter längst fram. Med ens får jag för mig att det är en rynka av oro, att det är någonting som inte stämmer. Men vi fortsätter vår färd, och jag glömmer min fåniga misstanke. Det här går ju strålande! Det är klart att det inte är något fel.

Så vänder sig han där framme om igen, ropar bakåt. Han biter ihop tänderna medan han ropar, som om han inte vill att vi ska höra, trots att han ju måste skrika för att höras dit bak över vattenbruset.

”Det var mycket mindre vatten i förrgår när jag var ute och kollade!”

”Ja”, svarar hon som sitter längst bak. ”Det här går för fort! Måste vara regnet.”

Förskräckt vänder jag mig om och tittar på henne. Jag vill så gärna se att hon ler, att hon bara skämtat, men hela hennes ansikte är fullt av allvar.

”Ja. Vi borde avbryta”, ropar han tillbaka, har återigen vänt sig bakåt för att hon ska höra honom.

Det skulle han aldrig ha gjort. Han skulle aldrig ha vänt sig om.

Hans röda jacka lyser så överväldigande röd mot den gråa båten, det gråa strömmande vattnet och den gråa himlen. Han ser så stark ut där han sitter med paddeln i ett vant grepp. Han ser ut som en som vet vad han gör, som en som inte kan göra några fel.

Men han skulle aldrig ha vänt sig om.

Han hinner inte se det nedfallna trädet som plötsligt finns i vattnet framför oss. Det har kilat in sig mellan några stenar och lagt sig på tvären rakt över hela älvfåran, som är smal här. Jag är säker på att han skulle ha kunnat styra undan från det med lätthet, om han bara sett det, han ser ut som någon som skulle klara det. I stället kör vi rakt in i det, och eftersom våra båda bekymrade paddelledare redan hunnit bromsa farten en aning, för att avbryta färden, ligger de två andra grupperna alltför tätt bakom oss. De har ingen chans att stanna, utan dunsar med våldsamt kraft in i oss. Jag känner i hela kroppen hur de stöter emot, först den ena, sedan den andra båten.

Sedan vet jag inte mer. Plötsligt ligger jag i vattnet. Jag hostar och sparkar och fåktar med armarna. Försöker dra in luft, men får i stället bara in vatten i halsen. Överallt är vatten, isande kallt, strömmande vatten: nedanför, ovanför, runt omkring. Jag har ingen aning om vilket som är upp och ned, hur jag borde röra mig för att komma till ytan. Så med ens ploppar jag upp, uppdragen av flytvästens kraft, och kan få luft igen. Min kropp har svårt att bestämma sig för vilket den borde göra först: hosta ut vattnet eller dra in luft. Ett långt tag känns det bara som om jag skulle kvävas. Jag tycker att det varken kommer ut något vatten eller in något nytt syre, men några rosslande andetag lyckas till slut ta sig ned i mina lungor, och skrällen lättar något lite. Hela tiden drar vattnet min kropp åt samma håll, starkare och starkare, snabbare och snabbare.

När jag lyckas vända mig runt i vattnet för att undersöka var jag är ser jag en hel hop färgglada prickar långt borta. Det måste vara klassen. De är så långt bort att jag inte ens hör några ljud därifrån, trots att de antagligen skriker som besatta hela bunten. Allt som hörs här är vattnet som forsar kring mitt huvud, plaskar, stänker,

"Allt som hörs här är vattnet som forsar runt mitt huvud,
plaskar stänker, skvätter, susar och dundrar."

SVEALAND